

USNESENÍ

Krajský soud v Praze jako soud odvolací projednal ve veřejném zasedání konaném dne 15. ledna 2026 odvolání **a) státního zástupce** Okresního státního zastupitelství v Kutné Hoře, **b) obžalovaného Ing. Martina Ronovského, DiS.**, narozeného [REDAKCE] v [REDAKCE], a **c) poškozeného města Čáslav**, IČO 00236021, sídlem nám. Jana Žižky z Trocnova 1, Čáslav, podaná proti rozsudku Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 21. října 2025, číslo jednací 2 T 84/2025-537, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. řádu se odvolání státního zástupce, poškozeného a obžalovaného **zamítají**.

Odůvodnění

1. Shora citovaným rozsudkem Okresního soudu v Kutné Hoře byl obžalovaný Ing. M. [REDAKCE] R. [REDAKCE] DiS, uznán vinným zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku, jehož se dle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustil tím, že v úmyslu vlastního obohacení ve snaze získat pracovní místo vedoucí úřadu – tajemník Městského úřadu Čáslav, dne 29. 11. 2018 vědomě předložil na Městském úřadu Čáslav, náměstí Jana Žižky z Trocnova č.p. 1, Čáslav, jako součást své přihlášky do výběrového řízení na pozici vedoucí úřadu – tajemník Městského úřadu Čáslav nepravdivé čestné prohlášení ze dne 28. 11. 2018, ve kterém lživě uvedl, že splňuje předpoklady dle § 5 zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávních celků, přičemž následně nezjištěného dne, aby bylo vyhověno výzvě Krajského úřadu Středočeského kraje k doložení této zákonné podmínky, předložil nepravdivé pracovní smlouvy uzavřené se společností [REDAKCE] s.r.o., IČO [REDAKCE], ze dne 1. 7. 2010 a ze dne 1. 7. 2013, které měly prokazovat, že má uchazeč nejméně tříletou praxi splněnou v průběhu osmi let bezprostředně předcházející jmenování do funkce jako vedoucí zaměstnanec, a splňuje tedy mimo jiné předpoklady pro vznik pracovního poměru vedoucího úřadu dle § 5 odstavce 1 písm. a), odstavce 2 zákona č. 312/2002 Sb., konkrétně že byl u společnosti [REDAKCE] s.r.o., IČO [REDAKCE], zaměstnán od 1. 7. 2010 do 31. 12. 2015 na pozici – vedoucí zaměstnanec, přičemž věděl, že ve společnosti nikdy zaměstnán nebyl, na základě těchto nepravdivých informací uspěl ve výběrovém řízení a do funkce tajemníka města Čáslavi byl po souhlasu Krajského úřadu Středočeského kraje jmenován s účinností ke dni 11. 3. 2019, přičemž tuto vykonává dodnes, za což mu byla neoprávněně za období od 11. 3. 2019 nejméně do 28. 2. 2025 vyplacena celková čistá mzda ve výši 4 270 609 Kč a zaměstnavateli městu Čáslav, IČO 00236021, vznikly tzv. osobní náklady představující výdaje zaměstnavatele na mzdu zaměstnance v celkové výši 6 187 388 Kč, čímž způsobil městu Čáslav, IČO 00236021, škodu ve výši nejméně 6 187 388 Kč. Za tento zločin byl odsouzen podle § 209 odst. 4 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 32 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 roků. Podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku byl dále obžalovanému uložen i peněžitý trest ve výměře 200denních sazeb po 2 600 Kč, tedy v celkové výměře 520 000 Kč. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu pak byl obžalovaný zavázán povinností zaplatit poškozenému městu Čáslav, IČO 00236021, sídlem nám. Jana Žižky z Trocnova 1, Čáslav, náhradu škody v částce 6 187 388 Kč. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu pak bylo poškozené město Čáslav odkázáno se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

2. Proti tomuto rozsudku podali včasná odvolání státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Kutné Hoře, obžalovaný Ing. Martin Ronovský, DiS, a poškozené město Čáslav, IČO 00236021.
3. Státní zástupce odvolání podané v neprospěch obžalovaného Ing. Martina Ronovského, DiS., směřoval toliko proti výroku o trestu. Konstatuje, že se zvolenými druhy trestů a jejich výměnami souhlasí, nicméně soudu prvního stupně vytýká, že obžalovanému neuložil též navrhovaný trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu vedoucí funkce v orgánech veřejné správy a územní samosprávy. V této souvislosti připomíná důvody, které vedly soud prvního stupně k neuložení i tohoto druhu trestu, jak jsou rozvedeny v napadeném rozhodnutí, a k tomu namítá, že bylo pominuto, že protiprávní jednání obžalovaného pokračovalo i tím, že mu byla každý měsíc vyplácena mzda a Městu Čáslav tím byla způsobena škoda. Při extenzivním výkladu lze podle jeho mínění dovodit, že se trestného činu dopustil v souvislosti s činností tajemníka. Smyslem navrhovaného trestu je totiž zabránit obžalovanému v páchání obdobné trestné činnosti v budoucnu. S ohledem na výše uvedené proto navrhuje, aby odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušil a podle § 259 odst. 1 trestního řádu sám obžalovanému kromě trestu odnětí svobody a trestu peněžitého uložil i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu vedoucí funkce v orgánech veřejné správy a územní samosprávy na dobu pěti let.
4. Obžalovaný Ing. Martin Ronovský, DiS., v písemně odůvodněném odvolání obhájkyň napadá všechny výroky rozsudku. Soudu prvního stupně zejména vytýká nesprávné skutkové a právní závěry. Předně nesouhlasí se závěrem, že vědomě uvedl v omyl výběrovou komisi, když mezi přílohy své přihlášky do výběrového řízení zařadil čestné prohlášení o splnění podmínky dle § 5 odst.1 zákona č. 312/2002 Sb. První soud v odstavci 17 odůvodnění dovozuje, že si měl být vědom toho, že pro společnost ██████████ s.r.o. nikdy nepracoval, a při vědomí si toho předložil uvedené prohlášení, avšak již dále vůbec nijak nevysvětluje, na základě kterých důkazů k tomuto závěru, který je naprosto klíčový pro právní posouzení, dospěl. K tomu připomíná, že podrobně uvedl jak v přípravném řízení, tak ve výpovědi před soudem prvního stupně, jakým způsobem pracoval pro tuto společnost, které činnosti vykonával, kde tuto činnost vykonával, v jaký čas se dostavoval do sídla firmy, a žádné z těchto jeho tvrzení nebylo ničím z dalších důkazů provedených v řízení vyvráceno. Pokud tedy je argumentováno tím, že pracovní smlouva měla být nepravdivá, pak rovněž závěr o tom, že bylo v řízení prokázáno, že se jedná o nepravdivý dokument, není podpořen žádným provedeným důkazem. Bez ohledu na skutečnost, jak postupuje zaměstnavatel ve vztahu k plnění svých povinností v oblasti daňové a sociálních odvodů či odvodů na státní politiku zaměstnanosti nebo zdravotního pojištění, toto nemění nic na skutečnosti, že fakticky pracovní poměr vzniká a existuje i tam, kde zaměstnavatel tyto povinnosti neplní, třebaže po celou dobu trvání pracovního poměru. Nelze tedy klást k tíži zaměstnance, pokud tento netuší, že tímto způsobem k porušení povinnosti zaměstnavatele dochází, což má vliv na pozdější zpochybňování samotné existence jeho pracovního poměru. K hodnotícím úvahám prvního soudu uvádí, že výpis z obchodního rejstříku společnosti ██████████ s.r.o., že od 13. 7. 2009 je jako předmět podnikání výroba obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, neobsahuje výslovně třídění a likvidaci kovového odpadu, naopak v rozsahu tohoto živnostenského oprávnění je oprávněna společnost vykonávat kterýkoli z 82 oborů, které pod tento režim volné živnosti ze zákona spadají a spadaly i v době rozhodné. Pokud vychází okresní soud z tvrzení svědka C ██████████, pak je s podivem, že není jeho věrohodnost zpochybněna tím, že svědek uvádí že společnost měla 10 zaměstnanců v situaci, kdy bylo z listin uváděných pro účely výpočtu sociálního a zdravotního pojištění uvedeno, že měla zaměstnance dva nebo bylo v rubrice účetní závěrky uvedeno maximálně 5 zaměstnanců. Z výše uvedeného lze sice usuzovat na zvláštní způsob vedení evidence

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

zaměstnanců ze strany zaměstnavatele, toto ovšem nemůže jít na jeho vrub, neboť nebyl osobou, která uvedené dokumenty zpracovávala či schvalovala, a nebyla s nimi tedy ani obeznámena. Je rovněž zcela v souladu s výpovědí svědka C [REDACTED], pokud uvedl, že jeho pracovní doba byla od 07:00 do 15:30 hodin a že se v areálu s ním nepotkával, jeho tvrzení, že se pro zpracování agendy tehdy, pokud se dostavil do sídla zaměstnavatele, tak se tam vyskytoval v odpoledních hodinách okolo 17. hodiny. Z této logiky se tedy oni dva jakožto zaměstnanci prakticky v areálu skutečně nemohli potkat. K závěru prvního soudu, že v situaci, kdy pracoval svědek C [REDACTED] ponejvíce venku a měl tudíž možnost procházet areál, že by se musel s ním potkat, pak k odvolání přiložil mapku areálu, když soud se nezajímal o celkovou velikost areálu a jeho dispozici, z níž by zjistil, že i v případě příchodu či odchodu z kancelářských prostor je naprosto běžné při způsobu, jakým je areál koncipován, že se jednotliví lidé potkat nemohou. Tyto závěry tedy učinil první soud bez toho, že by se přesvědčil o realitě konfrontací se skutečným stavem, který si nijak neověřil, a dovedl závěry bez znalosti areálu, o němž pojednává. Za vadné a důkazně nepodložené pak také považuje zpochybnění agendy, kterou zpracovával pro svého zaměstnavatele, což první soud odůvodnil tím, že tato činnost obchodu s hutěmi v rámci a mimo území EU nesvědčí o tom, že by byla realizována v tomto období u společnosti, která se zabývala tříděním a likvidací odpadu. V této souvislosti uvádí, že konkrétní jednání směřující k finančnímu úřadu, k bankám, jsou jednáními, která nemají nic společného s tříděním a likvidací odpadu. Směřovala naopak v této části agendy, u které je zcela logické, že dělník, který je zaměstnán ve společnosti pro konkrétní manuální práci, nemůže mít o ní povědomost, protože nespolupracuje s osobami, které se zabývají jinou agendou, ani nemá k dispozici žádnou dokumentaci, zejména pokud se v průběhu svého pracovního poměru zdržuje ponejvíce venku. Je zcela logické, že mu nemůžou být žádné okolnosti týkající se jiné agendy než likvidace odpadu být známy. Dovožovat tedy z neznalosti dělníka provádějícího konkrétní manipulaci s odpadem ve venkovních prostorách ve vztahu k jeho osobě neexistenci jeho agendy je podle jeho názoru zcela nesmyslné. Je zcela zřejmé, že ve firmách může být zpracovávána agenda zcela odlišná, a tudíž odlišné typy profesí nemají znalost jednak o své existenci a jednak o obsahu své agendy. Rovněž povědomost o označení zaměstnance jako vedoucího zaměstnance nemá nic společného s účetními závěrkami ani se skutečností, že by společnost v rozsahu maximálně 5 zaměstnanců potřebovala být vnitřně členěna a mít řídicí orgány. Zde považuje za potřebné poukázat na nesprávné pochopení pojmu vedoucí zaměstnanec podle zákoníku práce, což je maximum požadavku, který pro úředníka klade zákon číslo 312/2002 Sb. Jinými slovy, pokud zákon požaduje, aby dotyčný měl praxi vedoucího zaměstnance, rozhodně toto nelze směřovat s ředitelem, manažerem či jiným vrcholně řídicím pracovníkem firmy. Toto vnímání je zcela nesprávné a k tomu poukazuje na skutečnost, že jsou to právě výklady pojmu vedoucí zaměstnanec, které vedou k tomu, že za vedoucího zaměstnance může být považována osoba, která má pouze jednoho podřízeného, ba dokonce jsou zde výklady, které svědčí o tom, že v takové pozici může být i ten, kdo nemá podřízeného žádného. Požadavky, které na jeho pozici tak dává soud, jsou zcela v rozporu s realitou požadavků zákona č. 312/2002, potažmo zákoníku práce. Úplně stejnou logikou je totiž požadavek na praxi vedoucího zaměstnance zaměnitelný s pozicí běžného řadového referenta úřadu, jinými slovy stejnou kvalifikaci předpokládanou pro výkon funkce tajemníka může mít referent odboru poplatku obecního úřadu, jako by měl vedoucí zaměstnanec s jedním podřízeným, případně bez něj. Proto maximalistické pojetí, které vůči němu aplikuje první soud, je v rozporu s právními předpisy, o které musí být uvedené rozhodování opřeno. Protože definice pojmu vedoucí zaměstnanec absentuje v jiném právním předpisu, je tedy třeba vycházet z ustanovení zákona 262/2006 Sb. zákoníku práce. S danými předpoklady se okresní soud nijak nevypořádával a naopak jeho nesprávné pojetí řídicí funkce jej vede k výkladům důkazů, jakými jsou účetní doklady [REDACTED], které vůbec nemohou mít k tomuto vypovídací hodnotu, neboť jakýkoli vedoucí zaměstnanec, který splňuje náležitosti tohoto pojmu podle zákoníku práce, v žádné účetní závěrce vykázaný nebude a nebude tak ani označen. Pokud se soud opřel o sdělení skutečnosti, že Česká správa

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

sociálního zabezpečení neviduje evidenční listy důchodového pojištění uvedeného zaměstnance, pak toto rovněž svědčí o neznalosti soudu ve vztahu k realitě. To, že by Česká správa sociálního zabezpečení sama zjistila, že je zde zaměstnanec, kterého zaměstnavatel nepřihlásil, a tudíž že tento zaměstnanec logicky není mezi osobami, za které odvádí uvedené odvody. Proto není vůbec myslitelné, že by Česká správa sociálního zabezpečení měla s ním řešit nějaké nesrovnalosti, když jí nemuselo být vůbec známo nic o tom, že by tento zaměstnanec v pracovním poměru byl. Je naopak poměrně běžnou praxí, že zaměstnanci teprve tehdy, pokud si obstarají svůj seznam zaměstnavatelů ve chvíli, kdy se začnou zajímat o možné výpočty důchodů, pak teprve zjistí, že v průběhu jejich zaměstnávání byl jeden či více zaměstnavatelů, kteří své povinnosti řádně neplnili, a proto je ve svém listu nenachází. Je zcela logické, že pokud je ve věku, který se dosud neblíží důchodovému, že tuto iniciativu 15 let před nástupem důchodového věku nevyvinul, a tudíž se o chybějícím zaměstnavateli v seznamu vůbec nedozvěděl, a stejně tak se o něm nedozvěděla ani Česká správa sociálního zabezpečení. Proto dovození, že tyto skutečnosti mají vyvracet jeho obhajobu, je založeno na neznalosti reálných poměrů. Pokud jde pak o pojetí škody jakožto součtu veškerých výdajů, které mělo město Čáslav s jeho zaměstnáváním, vyjadřuje přesvědčení, že toto pojetí prvním soudem nelze považovat za správné. Soud prvního stupně se nelyžoval s tím, proč nepostupoval v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 3 Tdo 274/2016. V tomto rozhodnutí se ve srovnatelném případě obžaloby ze zločinu podvodu a tímto způsobenou škodou Nejvyšší soud zabýval zejména tehdy, pokud uvedl, že i když při přijetí na jiné místo předložila osoba prokazatelně padělané maturitní vysvědčení, tímto ještě žádné příjmy nezískala, získala tím „pouze“ služební místo. Teprve poté, co předkladatel pracoval a byl za tuto práci odměňován, v návaznosti na kvalitu poskytl odpovídající protihodnotu, a škoda by tedy mohla být pouze rozdíl mezi mzdou, která mu byla stanovena a vyplacena a mzdou, která by náležela za situace, kdy by vzděláním disponoval. Za těchto úplně srovnatelných okolností tedy dospěl Nejvyšší soud k tomu, že celkový příjem obviněného i tam, kde měl za prokázané, že předložil pro účely získání služebního místa falešný doklad a tudíž že jím tvrzené vzdělání ve skutečnosti neměl, čímž zaměstnavatele uvedl v omyl, pak že škodou by mohl být maximálně rozdíl v příjmech, pokud by předložení tohoto dokladu mělo takový následek. Jasně se tedy v posuzovaném případě Nejvyšší soud vyjádřil k otázce toho, zda může být škodou odměna za reálně provedenou práci. Pokud v tomto případě dospívá Nejvyšší soud k závěru, že nikoli, neboť vyplácené příjmy mají proti sobě protihodnotu spočívající v uvedené práci, pak postup v rozporu s tímto zcela příléhavým rozhodnutím Nejvyššího soudu nebyl soudem prvního stupně nijak zdůvodněn. Naopak nelze uznat jako případný odkaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1139/2018, protože tento v otázce náhrady škody posuzuje dotaci z důvodu dotačního podvodu, kde uvádí, že v dispozici obžalovaného byly finanční prostředky, které se tam dostaly v důsledku nepravdivých údajů v podkladech, těmto prostředkům tedy neodpovídá žádná reálná protihodnota. V otázce protihodnoty se tedy neshoduje s názorem soudu, zejména pokud považoval argumenty jeho obhajoby o tom, že jeho reálné zaměstnání nemůže být škodou, protože pracoval ve prospěch poškozeného a jeho práce byla pro poškozeného nepochybným markantním přínosem. Zde opět poukazuje na závěry soudu v citovaném výše uvedeném judikátu, podle nějž i v případě dovozovaného uvedení v omyl by vždy bylo podstatné, že prostředky nezískal dotyčný pouze na základě vyplnění přihlášky, ale že reálné příjmy dosahoval pouze na základě reálného výkonu práce. Jinými slovy, pro případ, že by nepracoval, pak by samotným úspěchem ve výběrovém řízení pro něj nevznikl žádný příjem a naopak poškozenému žádná škoda. Potud tedy nelze odhlédnout od reálného výkonu práce z jeho strany jako od skutečnosti, kterou první soud považuje za irelevantní. Poškozenému by se tak dostalo mnoha let poctivé, náročné a v jeho prospěch sloužící práce jakožto bezdůvodné obohacení, neboť této práci by neodpovídal žádný příjem. Naopak za relevantní okolnosti z pohledu příčinné souvislosti považuje skutečnost, že bez toho, že by řádně plnil povinnosti vyplývající z jeho vzniklého pracovního poměru, nic z toho, co je v rozsudku označeno jako škoda, by se k němu jako příjem nedostalo. V tomto

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

směru absentuje příčinná souvislost jakožto získání finančních prostředků v návaznosti na předložení určitých dokumentů, jako by následné uskutečňování práce nebyla okolnost ničím významná. Jak v uvedeném případě vidno, z tohoto pramení absurdní závěr, že poškozený, který ani netvrdí a neprokazuje, že by se mu výběrem jiného kandidáta dostalo kvalifikovanější osoby ve funkci tajemníka, může těžit z této funkce včetně konkrétních definovaných přínosů bez toho, že by byl nucený na toto vynaložit jedinou korunu ze svých výdajů, ale naopak celou tuto práci dostává v rámci náhrady škody tak to finančně kompenzováno. Toto pojetí škody neobstojí tam, kde lze poukázat na výklad tohoto pojmu v komentáři k trestnímu zákoníku, kde je uvedeno, že naproti tomu žádná škoda nevznikne, obdržela-li oklamaná osoba ekvivalent svého plnění a toto může bez problému sloužit svému účelu. Z tohoto lze dovodit, že pokud poškozený získal osobu kvalifikovaného tajemníka plnící veškeré své povinnosti, pak tento ekvivalent svého plnění spočívající v řádně odvedené práci tajemníka získal. Je tedy na místě zrušení rozhodnutí soud I. stupně a vrácení věci k novému rozhodnutí.

5. V doplňku podaného odvolání dále namítá, že vznikají pochybnosti o správnosti skutkových zjištění. Znovu připomíná, že v hodnocení důkazů se první soud opřel o výpověď svědka C [REDACTED]. K tomu uvádí, že volbu svědka ze seznamu zaměstnanců společnosti [REDACTED] učinil orgán policie v přípravném řízení, což soud I. stupně převzal bez vysvětlení, proč zvolil z vícero zaměstnanců právě tohoto. Stejně tak je nevysvětleno, proč jeho tvrzením dal zásadní význam pro posouzení věci. Toto navzdory skutečnosti, že ve stejnou dobu v daleko větší příbuznosti pracovní agendy ve společnosti pracovala účetní I. [REDACTED], kterou jak orgán činný v trestním řízení, tak soud opomenul, přestože ji ve své výpovědi uvedl. Proto je s podivem, že závěry činí první soud pouze s přihlédnutím k rozporné výpovědi svědka C [REDACTED], nad kterou se nijak nepozastavuje. Poukazuje též na skutečnost, že pokud první soud převzal popis areálu společnosti z výpovědi svědka, tak toto je v rozporu s realitou. Z tohoto důvodu založil do spisu fotografii areálu dle mapy katastru nemovitostí, z níž vyplývá, že svědkem tvrzená neexistence haly není pravdivá, naopak v areálu společnosti byla uzavřená stodola, která prostorem pro výkon práce byla. Stejně tak skutečnost, že samotný areál se rozkládá na ploše 4 ha, ve velké výšce zastavený odpadem, materiálem či vozidly, v tomto stavu je zcela nemožné, aby pohyblivý člověk běžné výšky měl přehled o dění v areálu a viděl jakékoli další osoby, které se v něm pohybují. Realita je taková, že jde o obrovskou plochu areálu naplněného zásobami umístěnými v četných vysokých hromadách, mezi kterými jsou průchozí pouze úzké uličky, v nich běžně se pohyblivý člověk nemůže zorientovat ohledně pohybu dalších osob, pokud se nepohybují ve stejné průchozí uličce, což v jeho případě ani jiných osob nemělo žádný důvod. A za nepravdivé považuje rovněž tvrzení o neexistenci uzavřeného prostoru v areálu, který by sloužil pro potřeby firmy. Svědek nepravdivě i přes 5 let trvající pracovní poměr tvrdil, že tam takový nebyl, přestože se nachází hned při vchodu do areálu samotného a je na přiložené fotografii zdokumentován. Existenci materiálu ve velkém rozsahu, dokonce tak velkém, že znemožňuje výhled po areálu, a tedy sledování pohybu jakýchkoli dalších osob, dokládá dále dobovým leteckým snímkem areálu s otevřenými vraty stodoly a hromadami materiálu. Dále zdůrazňuje, že soud prvního stupně nesprávně vyhodnotil z provedeného dokazování, že společnost v rozhodné době obchodovala pouze se šrotem. Toto není pravda, když existenci jiné obchodní činnosti dokládá doložená fotografie měděných katod, které byly složeny přímo před kanceláří a musel by je vidět v areálu naopak každý včetně svědka. Jeho nepravdivé tvrzení se rovněž stalo oporou pro závěry soudu. Dokládá k tomu i výzvu finančního úřadu týkající se obchodu s měděnými katodami a dráty a fakturu s obchodním partnerem svědčící o tom, že tento druh obchodu v rozhodné době probíhal. Další obchodní činností, kterou samozřejmě neprováděl sám svědek, ale musel o ní být informován, je autodoprava, což nebylo k přehlédnutí, protože kamiony stály v samotném areálu firmy a byly označeny viditelně logem firmy. V zásadních tvrzeních tedy svědek nevyprávěl pravdu, a přesto první soud z jeho výpovědi vyšel pro stanovení svých závěrů o existenci pouze venkovního prostoru v areálu firmy,

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

o možnosti svědka sledovat pohyb dalších osob po areálu, a tedy vypovídat o jejich přítomnosti v areálu, a dále i o omezení obchodní činnosti firmy výhradně na likvidaci odpadu. Poukazuje též na skutečnost, že k získání dostatečného množství informací o skutkovém stavu mohl jak orgán v přípravném řízení, tak prvý soud použít dalších důkazů, na které rezignoval. Proto přiložil ke svému doplnění odvolání stanovisko účetní paní I. [REDAKCE], kterou sice měl ve spise v přípravném řízení vyšetřovatel označenu vykřičníkem, nicméně tuto nekontaktoval a její výpověď si nezajistil, a to přesto, že v rozhodném období ve firmě pracovala jako účetní, tudíž z hlediska spolupráce na popsaném předmětu činnosti, který on realizoval, byla pro něj spolupracovníkem a podřízeným. Protože soud prvního stupně vyhodnotil situaci tak, že neuvěřil popsané agendě, kterou v rámci svého pracovního poměru on zpracovával, proto dohledal komunikaci s bankou, ekonomicky spjatou skupinou s bankami a vyřizování akreditivů. Všechny tyto listiny dokládají, že se uvedenou agendou v rozhodném období trvání svého pracovního poměru zabýval a že v tomto směru jednal za společnost [REDAKCE]. Dále doložil odpovědi na výzvu finančního úřadu s návrhem potvrzení závazků svou činností v oblasti obchodu s mědí, plnou moc a e-mailovou komunikací svědčící o tom, že agendu, kterou popsal ve své výpovědi v rámci soudního řízení, skutečně činil. Pokud prvý soud vyhodnotil mezi provedenými důkazy pouze ty, které uvedl ve svém odůvodnění, pak se nevypořádal s následujícími důkazy přítomnými ve spise, a to s vyjádření Oborové zdravotní pojišťovny ze dne 10. 1. 2025, která odpověděla tak, že on je jejím pojištěncem po celé období od 1. 1. 2001. Rovněž v odpovědi uvedla, že zaměstnavatel dotazovaný orgánem policie nepřihlásil dotazovanou osobu, a neprováděl za ni tedy odvody. Nikdo tedy nepresumuje, že by pracovní poměr neexistoval, pouze předpokládá porušení ohlašovací povinnosti zaměstnavatele vůči zdravotní pojišťovně. I samotná zdravotní pojišťovna současně ve svém sdělení upozorňuje na skutečnost, že osoba byla evidována jako plátcem pojistného z důvodu činnosti jako OSVČ, tím je průběžně bez přerušování od 23. 2. 2004 doposud, nicméně z tohoto samozřejmě vyplývá, že není možno, aby byly shledány rozpory v placení pojistného, když toto je placeno, a tudíž pojišťovna neinformovaná o existenci zaměstnavatele pracuje s jeho osobou jako osobou samostatně výdělečně činnou po celou dobu posledních let plátcovství zdravotního pojištění. Stejně tak poukaz na jeho profilový účet profesní sociální sítě, kterou prvý soud zvolil pro vysvětlení, že zaměstnavatel nebyl uveden v období od 2010 do 2019. Z tohoto nelze dovozovat jeho pochybení, které by zpochybňovalo existenci zaměstnání i v tomto období. Strukturovaný životopis na profesních sociálních sítích může obsahovat jen ten typ agendy, který prezentuje, a tudíž není žádná logika, proč by tento měl být komplexním výčtem veškerého existujícího zaměstnání. Soud prvního stupně se s předloženými pracovními smlouvami, u nichž dovozuje, že neexistovaly, vypořádává tak, že tvrdí, že svým obsahem nejsou dostatečně věrohodné právě proto, že druh práce obsažený v textu zní vedoucí zaměstnanec. Pokud zaměstnavatel v rozhodném období nebyl nijak organizačně členěn a v případě nepřítomnosti jednatele byl on tou osobou, která za společnost jednala, pak je pracovní smlouva jediným dokumentem, kde jeho pozice při neexistenci jiného organizačního členění společnosti může být uvedena. Není přesvědčivé vysvětlení soudu, pokud dovozuje, že ve chvíli, kdy firma má nízký počet zaměstnanců, nemá strukturované organizační členění, nemůže být společností, která vykazuje vysoký obrát v souvislosti s různými typy agendy. Je poměrně běžné v podnikatelské oblasti, že i společnosti, které silnou a členěnou zaměstnavatelskou strukturu nemají, mohou vykazovat výrazně efektivní obchodní činnost, která vede i k výrazným obrátům. To, že tak společnosti docilují s poměrně malým personálním zázemím, může být dáno typem agendy, kterou v rámci své obchodní činnosti zpracovávají a na kterou není potřeba silné personální obsazení. Pokud tedy soud dovozuje pouze z faktu, že jediný vyslechnutý svědek vzhledem ke svému zařazení do dělnické profese znal pouze omezený rozsah agendy svého zaměstnavatele a omezený počet v dělnických profesích zařazených pracovníků, nemůže být rozhodně dostatečné zjištění skutkového stavu. Bylo by velmi neprofesionální, pokud by zaměstnanec v této pozici byl seznámen s jinými agendami, jejich rozsahem a způsobem jejich zpracování. Právě domněnky ohledně způsobu činnosti společnosti [REDAKCE] vedly soud

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

k nesprávným právním závěrům opírajícím se o nesprávné vyhodnocování neúplně zjištěného skutkového stavu. Pokud první soud přihlédl k absenci výpovědi jednatele společnosti pana Š [REDAKCE], tak tento dle jeho zjištění ze soudního spisu v souvislosti s podaným opravným prostředkem proti uložení pořádkové pokuty vysvětlil situaci ohledně společnosti i své důvody, pro které výpověď před soudem prvního stupně odmítl. Současně potvrdil způsob, jakým se on jako zaměstnanec v agendě společnosti angažoval, které činnosti vykonával, v jakých kompetencích působil a jaké byly jeho důvody a motivy pro zahájení spolupráce v rámci pracovního poměru. Toto zdůvodnění koresponduje s jeho výpovědí o této otázce a rovněž zdůvodňuje i fakt, že je logické, že svědek C [REDAKCE] v této otázce nemá žádnou kompetenci mít informace a naopak jeho způsob ukončení pracovního poměru ve společnosti [REDAKCE] může být důvodem pro jeho výpověď obsahující četné nepravdivé informace. Vyhodnocuje, že soudu jsou tzv. podezřelé okolnosti pracovního poměru, které vyplývají z logické situace, kterou na jeho straně tento zcela shodně tvrdí a důkazně opírá o zprávu o zdravotním stavu. Tato okolnost nastala objektivně, vzhledem k tomu, že se charakterem jednalo o onemocnění, které nebylo snadné diagnostikovat a projevovalo se způsobem, u kterého nemohlo být zřejmé, jaká je prognóza, jaká bude délka ani způsob léčby, pak je zjevné, že při tomto množství nejasností vyplývajících z jeho zdravotního stavu tento volil pro svůj pracovní poměr možnost, která vyplývala z jeho předchozích kontaktů a možné erudice pro uvedenou funkci, kterou zaměstnavatel využil a současně byl ochoten a schopen, což bylo dáno právě jeho malým množstvím zaměstnanců a nestrukturovanou formou společnosti, nabídnout způsob zapojení do pracovního poměru, který odpovídá možností jeho zdravotního stavu. Pokud tedy postupoval zaměstnavatel v tomto méně formálně, bylo to při nízkém počtu zaměstnanců logickým způsobem, jakým fungují menší firmy, které postupují méně formálně tak, že jejich zaměstnanec funguje v rámci režimu home office s občasným výskytem na pracovišti v konkrétních časech, které odpovídají jednatelem, se kterým v rámci své činnosti spolupracuje nejvíce. Nelze tedy pouze z nedostatku formálních náležitostí, které jsou typické pro velké strukturované společnosti, jakou tento zaměstnavatel není, dovozovat neexistenci pracovního poměru. Všechny úvahy soudu prvního stupně, které se opřely o dokazování v rozsahu, jaké provedl, nejsou provedeným dokazováním podloženy a naopak jsou soudem vyvozené závěry, které jsou v přímém rozporu s realitou. Opačně, jeho konzistentní tvrzení v přípravném řízení i před soudem prvního stupně v účastnické výpovědi nebyla žádným z dalších důkazů vyvrácena. K tomu připomíná obsah své výpovědi, zejména pak tvrzení, že pracoval na snížený pracovní úvazek, což nebylo podchyceno v pracovní smlouvě, že pracoval z domu v režimu home office s občasným příchodem do kanceláře firmy v době okolo 17:00 hodin, že pracoval na agendě související s obchodní činností firmy v oblasti obchodu s mědí, kdy jednal s bankami, konzultoval akreditivy, zastupoval firmu před finančním úřadem, spolupracoval s účetní, kterou uvedl výše, že nevěděl, zda ho zaměstnavatel přihlásil na správu sociálního zabezpečení a u zdravotní pojišťovny, což ani není jeho povinnost, a uzavírá, že ani jedno z výše uvedených tvrzení nebylo vyvráceno, stejně jako jeho další tvrzení, že způsob, jakým společnost [REDAKCE] fungovala, rozlišoval práci manuálních profesí při zpracování kovošrotu, u čehož nebyl, a jiné typy agendy, na kterých se podílel a které s tímto nijak nesouvisely, a proto s žádnými zaměstnanci pracujícími na zpracování kovošrotu nepřišel do styku. Pokud v rámci základní trestněprávní zásady pracuje první soud se zásadou materiální pravdy, musí se jeho závěry o jeho vině opírat o provedené dokazování, z něhož takové závěry plynou, což se ale nestalo. K tomu připomíná, že je nezbytné řádně zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, což se podle jeho názoru v dané věci nestalo, neboť o skutkových zjištění soudu prvního stupně důvodné pochybnosti jsou. S poukazem na zásadu „in dubio pro reo“ trvá na tom, že v rámci výběrového řízení uvedl všechny kontakty na zaměstnavatele a umožnil všechny okolnosti výběrové komisi přezkoumat. Zdůrazňuje dále zásadu individuální odpovědnosti, a znovu opakuje, že závěr prvního soudu o tom, že věděl o neexistenci pracovního poměru u společnosti [REDAKCE], a že vědomě tyto nepravdivé informace použil ve výběrovém řízení, je v rozporu nejen s důkazy, které již byly

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

provedeny, ale i s důkazy, které přiložil k odvolání. Dále uvádí, že nemůže odhlédnout od kontextu kauzy, která je věcně i časově spojena s kauzou skládky společnosti AVE, kde šetření na základě situace ve vztahu k obci Čáslav, jejímž je tajemníkem a rovněž klíčovým svědkem provedená řízení, má vést k jeho zpochybnění jako svědka a vyvrácení jeho věrohodnosti, která je pro výsledek kauzy klíčová. Nemůže ani odhlédnout ani od skutečnosti, že do rozsudku podal odvolání státní zástupce, přestože jeho návrhu bylo prakticky plně vyhověno, pouze proto, že první soud nevyhověl jeho dodatečně až v závěrečné řeči přednesenému návrhu na vyslovení dalšího trestu, a to ve vztahu k výkonu veřejných funkcí. Z důvodů výše uvedených proto navrhuje, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil a rozhodl ve věci samé tak, že ho zproští obžaloby. K odvolání přiložil listinné důkazy, a to konkrétně seznam zaměstnanců, letecký snímek areálu se stodolou a hromady materiálu, areál ESS [REDAKCE], DPFO 2012 – sklad, výzva k doložení dokladů, faktura [REDAKCE] s certifikátem, vyjádření na FÚ – obchody, foto měděných katod a nákladního vozu, prohlášení paní I. [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE], [REDAKCE] – příkaz k otevření fin., potvrzení závazků [REDAKCE], Notice suspicious transaction, reakce na výzvu FÚ, plná moc pro [REDAKCE], e-maily – komunikace, zprávu iROZHLAS o řízení AVE CZ.

6. Poškozené město Čáslav podaným odvoláním brojí proti výroku o náhradě škody. Předně připomíná, že se k trestnímu řízení řádně připojil nejprve s nárokem na náhradu škody ve výši 6 096 277 Kč, a to přípisem ze dne 27. 2. 2025, kdy poškozený již v tomto přípise uváděl, že ještě nejsou zpracované mzdy za únor 2025, a tedy že vyčíslení škody bude ještě doplňováno. Následně přípisem ze dne 13. 3. 2025 doplnil vyčíslení škody o avizované náklady na zaměstnance (obžalovaného) za měsíc únor 2025, kdy škodu vyčíslil na částku 6 187 388 Kč, kdy tato částka zahrnuje vyplacenou mzdu včetně odvodů sociálního a zdravotního pojištění do 28. 2. 2025. Dne 21. 10. 2025 proběhlo hlavní líčení, k tomuto dni vyčíslil způsobenou škodu na částku 6 828 633 Kč a s touto částkou se také k trestnímu řízení řádně připojil. Rozdíl v uplatněných částkách je logicky způsoben tím, že od března 2025 do hlavního líčení byla obžalovanému vyplacena další mzda a zaměstnavatelem provedeny odvody sociálního a zdravotního pojištění. Soud prvního stupně na jednu stranu konstatoval, že nikterak nepopírá, že každým měsícem, kdy obžalovaný pobírá plat a poškozený hradí odvody na zdravotní a sociální pojištění, tak poškozenému způsobená škoda narůstá, na druhou stranu mu však přiznal pouze nárok na náhradu škody ve výši 6 187 388 Kč, tedy škodu vyčíslenou ke dni 13. 3. 2025, nikoliv škodu ve výši 6 828 633 Kč, tedy škodu vyčíslenou ke dni konání hlavního líčení. Dle názoru prvního soudu se má zbylé částky domáhat v občanskoprávním řízení po předpokládaném ukončení pracovního poměru. S tímto názorem prvostupňového soudu se neztotožňuje, neboť dle 228 odst. 1 trestního řádu má soud obžalovanému, kterého odsuzuje, uložit povinnost k náhradě majetkové škody, jestliže byl nárok poškozeného včas uplatněn. S poukazem na ustanovení § 229 odst. 1 trestního řádu konstatuje, že v odůvodnění v bodě 13) rozsudku první soud uvádí, že celková částka na vyplacené mzdě poškozeným obžalovanému včetně odvodů sociálního a zdravotního pojištění za období od března 2019 do 28. 2. 2025 činí 6 187 388 Kč, kdy tuto částku má prokázanou vyčíslením škody a tabulkami mezd. Poškozený se u hlavního líčení ještě před zahájením dokazování připojil s nárokem na náhradu škody ve výši 6 828 633 Kč, kdy k aktuální výši škody doložil vyčíslení a mzdový list obžalovaného za období leden 2025–září 2025. K tomu připomíná, že jako veřejnoprávní korporace musí postupovat za každých okolností v souladu s právními předpisy, zejména v souladu se zákonem o obcích, kde je přímo stanoveno, že musí postupovat s péčí řádného hospodáře a všechny případné pohledávky včas a řádně nárokovat. Přestože se okresní soud s rozšířeným nárokem v rozsudku vypořádal a vytvořil konstrukci, že obžalovaný je i nadále v pracovním poměru a že tedy pobírá plat, který bude pobírat do doby, než pracovní poměr skončí, a proto v době rozhodování nebylo dáno na jisto, o jakou částku jde, byť se jedná o poměrně logickou argumentaci, nezbyvá mu než podat toto odvolání do výroku o náhradě škody, neboť má za to, že uplatnil nárok na náhradu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

škody se všemi důkazy řádně a včas, a to do doby, kdy ve věci soud prvního stupně rozhodoval, a tedy byla nepochybně vzniklá škoda řádně vyčíslena a prokázána. S ohledem na shora uplatněnou argumentaci proto navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil v napadené části výroku o náhradě škody a rozhodl tak, že poškozenému Městu Čáslav přizná nárok na náhradu škody v celkové výši 6 828 633 Kč.

7. K odvolání obžalovaného Ing. Ronovského dále poškozený podal písemné vyjádření, v němž se ztotožňuje s názorem soudu prvního stupně, že z důkazů, které byly v řízení provedeny, lze spolehlivě dospět k závěru o nepravdivosti tvrzení obžalovaného. V této souvislosti dále poukazuje na skutečnosti, které podle jeho názoru jsou závažnější a vypovídají spíše o nepravdivosti tvrzení obžalovaného. Předně se jedná o to, že ačkoliv obžalovaný sám uvedl, že ve společnosti [redacted] s.r.o. jednal s jednatelem panem P. [redacted] Š. [redacted], s účetní paní I. [redacted] a s řidičem panem F. [redacted], tak jednatel pan P. [redacted] Š. [redacted] byl jako svědek předvolán, avšak bezdůvodně odmítl vypovídat, a k prokázání svých tvrzení však obžalovaný vůbec nenavrhl výslech účetní paní I. [redacted] ani výslech řidiče pana F. [redacted], a to přestože dle jeho tvrzení jsou tito dva jediná, poté co jednatel odmítl vypovídat, kdo mohou jeho tvrzení potvrdit. Dále poukazuje na znění ustanovení § 5 odstavce 1 písm. a), odstavce 2 zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků a změně některých zákonů, a k tomu připomíná tvrzení obžalovaného, že praxi vedoucího zaměstnance nelze směřovat s ředitelem, manažerem či jiným vrcholně řídicím pracovníkem firmy. Proti tomuto tvrzení sice nemá výhrady, ale neztotožňuje se s dalšími tvrzeními obžalovaného, neboť obecně je za vedoucího zaměstnance považován zaměstnanec, kterému je podřízen další zaměstnanec (zaměstnanci), kterému je oprávněn stanovit a ukládat pracovní úkoly, organizovat, řídit a kontrolovat jeho práci a dávat mu k tomu účelu závazné pokyny (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2004, č.j. 21 Cdo 1863/2003). Má tak za to, že nelze souhlasit s názorem obžalovaného, že za vedoucího zaměstnance může být považována osoba, která nemá žádného podřízeného, neboť takovýto výklad by byl v rozporu se smyslem zákonné podmínky, která vyžaduje, aby vedoucímu zaměstnanci byli podřízení zaměstnanci (zaměstnanec), kterým je oprávněn vydávat závazné pokyny. Termín vedoucího zaměstnance je použit právě v zákoně o úřednících samosprávných celků, nicméně není takto užíván v konkrétní pracovní smlouvě. Termín vedoucího zaměstnance představuje neurčitý právní pojem, kdy již v projednávaném případě není shoda mezi obžalovaným a jím, zda by vedoucí zaměstnanec měl mít nějakého podřízeného, a již vůbec není z daného pojmu zřejmé, jakou konkrétní práci (druh práce) by měl vedoucí zaměstnanec vykonávat. Proto je běžně v pracovních smlouvách uváděno např.: finanční ředitel, ekonomický ředitel, vedoucí oddělení/odboru (zde je zpravidla uváděno i konkrétní oddělení/odbor), neboť v takém případě je zřejmé, jaká je pracovní náplň konkrétního zaměstnance. Z uvedeného lze nepochybně vyvodit závěr, že obžalovaný tento termín bezmyšlenkovitě opsal ze zákona o úřednících samosprávných celků, neboť to bylo nezbytnou podmínkou pro jmenování do funkce tajemníka městského úřadu a zároveň byl přesvědčen, že tuto skutečnost nebude nikdo kontrolovat, a to i s ohledem na to, že mu funkce tajemníka byla nepochybně nabídnuta tehdejšími politickým vedením města. Připomíná rovněž, že zásadní otázkou, kterou je třeba rozhodnout v tomto sporu, je, zda předložené pracovní smlouvy byly řádně uzavřeny a zda obžalovaný ve společnosti [redacted] s.r.o. pracoval, zda tedy splnil podmínku praxe, která byla nezbytnou podmínkou pro jeho jmenování do funkce tajemníka Městského úřadu v Čáslavi. Obžalovaný jak v přípravném řízení, tak následně i u hlavního líčení tvrdil, že v pracovně právním vztahu na základě pracovních smluv byl a že vykonával funkci vedoucího zaměstnance. V podrobnostech odkazuje na protokol o výslechu obžalovaného v rámci přípravného řízení a na výslech obžalovaného v rámci hlavního líčení. Obžaloba toto tvrzení obžalovaného vyvrací a on si k tomu dovoluje velice stručně pouze zopakovat nesporné důkazy, které svědčí o tom, že žádný takovýto pracovněprávní vztah nevznikl, že pracovní smlouvy byly nade vše pochybnost zfalšovány, a tedy ve svém důsledku obžalovaný nikdy nemohl splnit

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

podmínku praxe, kterou vyžadují právní předpisy. Uvádí, že ve svém důsledku se může omezit na základní zjištění, zda obžalovaný vůbec byl v pracovněprávním vztahu vůči společnosti [redacted] s.r.o., kdy v takovém případě se nemusí zaobírat tím, zda zde byl jako vedoucí zaměstnanec, a tedy zda musí vedoucí zaměstnanec mít jednoho nebo žádného podřízeného, když v řízení nebylo ani prokázáno, že by obžalovaný byl ve společnosti [redacted] s.r.o. zaměstnán. Má za to, že policejní orgán v rámci své činnosti v přípravném řízení velice pečlivě zadokumentoval, že nebyly splněny jakékoliv další podmínky tvrzeného pracovněprávního vztahu, tedy že, vyjma zfalšovaných smluv, neexistuje od původního zaměstnavatele jediný doklad, který by svědčil, že pracovněprávní vztah vznikl. Tím má na mysli, že neexistuje žádný doklad o výplatě peněz ze společnosti [redacted] s.r.o., přestože obžalovaný v hlavním líčení uvedl, že mu mzda se společností [redacted] s.r.o. byla vyplácena na účet, avšak si již nepomatuje na jaký, nicméně policejní orgán si nechal vyhotovit zprávu z Centrální evidence účtů k obžalovanému za období od 1. 7. 2010 do 28. 2. 2025, a to již v přípravném řízení a obžalovanému nebyla zjištěna žádná platba od společnosti [redacted] s.r.o.; společnost [redacted] s.r.o. se nepřihlásila jako plátcé pojistného, a tedy odvody zdravotního pojištění za obžalovaného nebyly prováděny; dle evidence Územní správy sociálního zabezpečení pro hlavní město Prahu a Středočeský kraj, OSSZ Nymburk, nebyl obžalovaný veden jako zaměstnanec zaměstnavatele [redacted] s.r.o.; policejní orgán v přípravném řízení nejprve vyslyšel P. Š. jako fyzickou osobu, který však odmítl vypovídat, následně policejní orgán využil svého oprávnění a požádal právnickou osobu, tedy společnost [redacted] s.r.o., kdy mu jednatel P. Š. na výzvu sdělil, že „...jmenovaný Ing. Martin Ronovský nar. [redacted], nebyl v žádném zaměstnaneckém poměru ve společnosti [redacted] s.r.o.“ v průběhu hlavního líčení P. Š. v podstavení svědka opětovně odmítl vypovídat s odkazem na přátelský vztah s obžalovaným. K tvrzení obžalovaného, že prvostupňový soud nepostupoval v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 3. 2016, č. j. 3 Tdo 274/2016-26, konstatuje, že dle jeho mínění naopak prvostupňový soud postupoval zcela v duchu uvedeného rozhodnutí. V odkazovaném rozhodnutí se jedná o situaci, kdy obviněný při (opětovném) přijetí do služebního poměru předložil padělané maturitní vysvědčení, mohl však být přijat do služebního poměru i bez tohoto vzdělání, a to na základě rozhodnutí ministra. Taková rozhodnutí ministr činil. Bylo zde období od 1996 do 2008, kdy platové ohodnocení obviněného jako komisaře nebylo ovlivněno falešným maturitním vysvědčením, a tudíž k žádné škodě nedošlo. Pak zde bylo období od 2008 do 2011, kdy nebylo možné škodu vyčíslit, neboť maximální možný příjem obviněného za toto období, kterého mohl dosáhnout bez maturitního vzdělání, není možné omezit maximálně možnou hranicí, a tedy reálný příjem obviněného nemohl nikdy přesahovat jeho maximální možný příjem. Škodu by mohl představovat jedině rozdíl mezi mzdou, která byla obviněnému vyplácena při zohlednění středoškolského vzdělání, a mzdou, která mu za rozhodné období náležela za situace, pokud by takovým vzděláním nedisponoval, takový rozdíl však nebyl prokázán. V uvedeném případě tedy bylo prokázáno, že obviněný uvedl jiného v omyl, nicméně nebylo prokázáno, že svým jednáním způsobil jinému škodu. V daném případě se tedy vůbec nejednalo o posuzování kvality odvedené práce, za kterou by měla obviněnému náležet odpovídající protihodnota, jak ve svém vyjádření prezentuje obžalovaný. V projednávaném případě obžalovaný uvedl poškozeného, Město Čáslav, v omyl o tom, že byl zaměstnán na pozici vedoucího zaměstnance u společnosti [redacted] s.r.o., díky čemuž uspěl ve výběrovém řízení na pozici tajemníka Městského úřadu Čáslav, přičemž kdyby tuto podmínku nesplňoval, tak by ve výběrovém řízení na funkci tajemníka neuspěl a pochopitelně by mu nemohl být vyplácen žádný plat. Je tedy zcela jasné, jaká byla způsobena škoda, a to tak, jak to přesně vymezil. Obžalovaný by tedy bez předložení falešného prohlášení nemohl z jeho strany získat jakékoliv plnění. Závěrem si dovoluje malou poznámku k jednání obžalovaného, jakým způsobem postupuje v rámci svého případu. Je nepochybné, že obžalovaný se může hájit jakýmkoliv způsobem, tedy nikdo ho neomezuje v jeho právech na jakoukoliv obhajobu. Je však zarážející, pokud obžalovaný v místním tisku,

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

tedy konkrétně v Čáslavských novinách z prosince 2025 zveřejňuje své vyjádření k článku „Vyjádření ke kauze tajemníka úřad“, kdy jeho vyjádření je uvozeno „Opakováním lži se pravda nenarodí. Policista i státní zástupce předložené důkazy neřešil“. Tento článek obžalovaný podepisuje a hned v úvodu napadá jak Okresní soud v Kutné Hoře, tak i Krajský soud v Praze a to tak, jak vyplývá z doslovného znění článku, který je k tomuto vyjádření také příkládán. Obžalovaný hovoří o lžích, avšak v tučně vyznačených částech hovoří o tom, že údajně jednatel společnosti měl prohlásit pravdivost jeho slov, stejně tak jistý zaměstnanec. Krajský soud si jistě sám udělá obrázek, konkrétně z protokolu, kde je zaznamenána „nevýpověď“ jednatele, který odmítl vypovídat a následně i z výpovědi zaměstnance, který uvedl, že jmenovaného nikdy osobně neviděl, přestože obžalovaný měl pracovat ve společnosti 6 let. Bohužel z výše uvedeného vyplývá, že obžalovanému chybí jakákoliv sebereflexe ke svému jednání, a naopak je to on, který uvádí nepravdivé údaje do tisku, i když, jak výše uvedeno, každý se může hájit jakýmkoliv způsobem. Posuzovaný případ má však zcela jiný rozměr v kontextu toho, jakou funkci bohužel do dnešního dne pan tajemník, tedy obžalovaný, zastává. Tajemník městského úřadu by měl být z titulu své funkce osobou, která je nositelem morálky a čestnosti nejen v rámci města Čáslav, ale nepochybně v rámci celého správního obvodu, neboť město Čáslav je městem s rozšířenou působností, což má dopad na daleko širší okruh osob, které by měli vzhlížet k takovéto osobě s úctou. Pokud však takováto osoba se do své funkce dostane podvodným jednáním, pak ve svém důsledku zpochybňuje samotnou podstatu základu, na kterých stojí náš právní řád, demokratické principy a zásady našeho právního státu, kdy stát v dobré víře přenechává obcím mnoho svých pravomocí, aby v tzv. přenesené působnosti zajišťovali funkci státu. Konkrétně tajemníkům dává ještě pravomoc, aby byl tzv. statutárním zástupcem vůči všem zaměstnancům toho kterého úřadu. V praxi to znamená, že to je tajemník, který poté, co je uveden do své funkce, vypisuje výběrová řízení na další zaměstnance, dohlíží, aby tito zaměstnanci byli morálně čisté osoby, které splňují všechny požadavky pro výkon své funkce. Jak osoba, která zfalšuje vlastní doklady o své praxi, může požadovat na ostatních zaměstnancích doklady o provedené praxi, dosaženém vzdělání apod. Z jednání tajemníka se jedná o naprostý výsměch, neboť kterýkoliv ze zaměstnanců by mohl říct, že není třeba cokoli prokazovat, že se až následně ukáže, zda bude dobrým pracovníkem či nikoliv. Dalším morálním i právním aspektem je pak to, že ostatní uchazeči ve výběrovém řízení museli splnit dané podmínky, tedy jak vzdělání, tak praxi a byly osobou, která zfalšovala smlouvy, odsunuti a neměli reálnou šanci se řádně ucházet o místo tajemníka na Městském úřadě v Čáslavi. Tato fakta si neuvědomuje ani obžalovaný ani bývalý starosta JUDr. M. [redacted] s bývalým místostarostou H. [redacted], kteří vůbec nejsou schopni pochopit, čeho se obžalovaný dopustil. Ani sám obžalovaný se nevyjadřuje k podvodnému jednání, které mu je kladeno za vinu. Namísto toho se obžalovaný pokouší přesouvat pochybení na poškozeného, u kterého měla údajně fungovat lépe kontrola, a své podvodné jednání se snaží zastínit vyzdvižením jiných svých činů, které měly být ku prospěchu poškozeného. V rámci svého vyjádření se tak snažil pouze poukázat na naprosté zřejmé nesrovnalosti, kterých se obžalovaný dopouštěl a poukázat na to, jak jednotlivé důkazy do sebe zapadají a že tedy není možné dojít k jinému závěru, než že se obžalovaný skutečně podvodného jednání dopustil a spáchal tedy zločin podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku. Proto je přesvědčen, že rozsudek v části týkající se viny a trestu obžalovaného byl vydán zcela v souladu s provedeným dokazováním, a tedy má za to, že by odvolání obžalovaného mělo být dle § 256 tr. řádu zamítnuto.

8. Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal z podnětu odvolání obžalovaného všechny výroky napadeného rozsudku, z podnětu odvolání státního zástupce byl přezkoumán výrok o trestu a z podnětu odvolání poškozeného města Čáslav byl přezkoumán výrok o náhradě škody, přezkoumána byla i správnost postupu řízení, které vydání napadeného části předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, přičemž k vadám, které nebyly odvoláními výslovně vytýkány,

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

odvolací soud mohl přihlížet, jen pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž odvolání byla podána, a dospěl k závěru, že odvolání nejsou důvodná. K věci zaujal následující stanovisko:

9. Řízení, které předcházelo napadeným výrokům, netrpí žádnými podstatnými vadami, které by mohly mít vliv na jejich správnost a zákonnost, zejména nebyla porušena ustanovení zabezpečující objasnění věci a právo obhajoby obžalovaného. Soud prvního stupně tak provedl dokazování v rozsahu potřebném pro rozhodnutí, důkazy hodnotil způsobem stanoveným v § 2 odst. 6 trestního řádu a dospěl tak ke skutkovým zjištěním, o nichž nejsou důvodné pochybnosti. V odůvodnění napadeného rozsudku pak výstižně vyložil, o které důkazy svá skutková zjištění opřel, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil a jak se vypořádal s argumenty obhajoby obžalovaného. Odvolací soud se s jeho závěry plně ztotožnil a v podrobnostech odkazuje na důvody napadeného rozsudku.
10. Nelze souhlasit s obžalovaným, že dokazování nebylo úplné a že by mělo být doplněno o důkazy, které navrhl v hlavním líčení a poté i v rámci odvolacího řízení. Soud prvního stupně vyložil důvody, pro které považoval důkazní návrhy za nadbytečné, takže v této části lze odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž se odvolací soud plně ztotožňuje. A pokud pak jde o důkazní návrhy podané u odvolacího soudu, tedy provést k důkazu seznam zaměstnanců společnosti [REDACTED] s.r.o., leteckým snímkem areálu této společnosti, daňovým přiznáním fyzických osob – 2012 – sklad, výzvou k doložení dokladů, fakturou [REDACTED] certifikátem, vyjádřením na FÚ – obchody, fotografiemi měděných katod a nákladního vozu, prohlášením paní I. [REDACTED] a potvrzením o zaměstnání, má odvolací soud za to, že se jedná o důkazy nadbytečné vzhledem ke skutkovým závěrům, které byly učiněny soudem prvního stupně a které byly i potvrzeny soudem odvolacím. Konkrétně se jedná o problematiku – stručně uvedeno – zda byl skutečně obžalovaný zaměstnán ve společnosti [REDACTED] s.r.o., a v tomto směru měl soud prvního stupně dostatek jiných důkazů včetně zpráv ČSSZ, zdravotní pojišťovny a další, jak bude ještě níže uvedeno, které také správným a zákonným způsobem zhodnotil, takže i kdyby byly obžalovaným navrhované důkazy provedeny, na způsobu zhodnocení všech provedených důkazů a potažmo na správnosti soudem prvního stupně učiněných skutkových zjištění by se ničeho nezměnilo. Z tohoto důvodu odvolací soud tyto důkazní návrhy jako nadbytečné zamítl.
11. Na podkladě dokazování provedeného v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu pak soud prvního stupně dospěl ke správným skutkovým závěrům, které nevzbuzují žádné důvodné pochybnosti. Byť obžalovaný s učiněnými závěry zásadně nesouhlasí, odvolací soud je nemůže označit za vadné, neboť mají skutečně spolehlivou oporu ve správně a logicky zhodnocených důkazech, jak to předpokládá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu. Je zcela nesporné, že obžalovaný se přihlásil do výběrového řízení na pozici vedoucího úřadu – tajemník MÚ Čáslav, jakož i to, že jako součást své přihlášky přiložil čestné prohlášení ze dne 28. 11. 2018 o tom, že splňuje předpoklady dle § 5 zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávních celků. Bylo také nesporně prokázáno, že na podkladě výzvy Krajského úřadu Středočeského kraje k doložení podmínky dle § 5 odst. 1 písm. a) citovaného zákona (Předpoklady pro jmenování vedoucího úřadu; (1) Vedoucím úřadu se může stát fyzická osoba, která splňuje předpoklady podle § 4 a má nejméně tříletou praxi – a) jako vedoucí zaměstnanec) obžalovaný předložil pracovní smlouvy uzavřené se společností [REDACTED] s.r.o. ze dne 1. 7. 2010 a ze dne 1. 7. 2013, ze kterých plyne, že měl být u této společnosti zaměstnán v době od 1. 7. 2010 do 31. 12. 2015 na pozici vedoucího zaměstnance. Tyto skutečnosti spolehlivě vyplývají nejen z výpovědi samotného obžalovaného, ale i svědků z řad zaměstnanců městského úřadu a zejména pak z listin předložených poškozeným. Je také nepochybné, že obžalovaný na základě předložených informací uspěl ve výběrovém řízení a s účinností od 11. 3. 2019 vykonává funkci tajemníka na MÚ Čáslav. Je třeba si uvědomit, že podstatou nyní projednávané

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

věci není zjišťovat, jakým způsobem obžalovaný uvedenou funkci vykonává, nýbrž, zda jím předložené čestné prohlášení a listiny prokazující jeho pracovní poměr u společnosti [redacted] s.r.o. jakožto vedoucí pracovník jsou pravdivé či nikoliv. Soud prvního stupně po provedeném dokazování uzavřel, že se jedná o listiny nepravdivé, že obžalovaný ve společnosti [redacted] s.r.o. nikdy nepracoval a že tedy věděl, že v rámci výběrového řízení dokládá nepravdivými listinami splnění jedné ze základních podmínek pro úspěšnost v řízení. Soud prvního stupně obhajobu obžalovaného spočívající v tom, že – stručně uvedeno – v předmětné společnosti pracoval, a to na pozici vedoucího, a že tuto podmínku splňoval i v rámci výkonu předchozího zaměstnání v bankovním sektoru, nepominul, a jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozhodnutí, také se s ní přesvědčivě a dostatečně vypořádal, zejména pak v bodě 12.) odůvodnění, na které odvolací soud plně odkazuje. Soud prvního stupně v této souvislosti totiž zcela správně poukázal na sdělení společnosti [redacted] s.r.o. ze dne 13. 1. 2025 založené na čl. 387 spisu, v němž společnost prostřednictvím svého jednatele P. [redacted] Š. [redacted] na výzvu policejního orgánu k předložení dokumentů sdělila, že Ing. Martin Ronovský, nar. 22. 9. 1974, nebyl v žádném zaměstnaneckém poměru ve společnosti. K tomu pak přistupuje zjištění o obsahu obžalovaným předložených pracovních smluv týkající se nesjednaného druhu práce, jak na to první soud poukazuje, stejně jako na sjednaný rozsah pracovní doby, který je i v rozporu nejen s výpovědí obžalovaného, ale i s následnými jím předloženými listinami, z nichž plyne, že pracovní úvazek měl být značně zkrácen (0,2). Pominout pak první soud nemohl ani zjištění, že od této společnosti nebyla zjištěna žádná příchozí platba na bankovní účet obžalovaného, ač ten tvrdil, že mu mzda na účet byla vyplácena. A jelikož bylo také spolehlivě prokázáno, že společnost [redacted] s.r.o. se nepřihlásila jako plátce pojistného a neprováděla tak odvody zdravotního pojištění za obžalovaného a ani ho nevedla jako zaměstnance v evidenci ČSSZ a OSSZ Nymburk, nelze skutečně soudu prvního stupně jako vadný vytýkat závěr, že obžalovaný nikdy v uvedené společnosti nepracoval. Na správnosti tohoto závěru nemohou nic změnit ani námitky obžalovaného podrobně rozvedené v podaném odvolání včetně k tomu přiložených listinných důkazů, z nichž má vyplývat, že v současné době společnost „napravuje“ své pochybení a dodatečně „přihlašuje“ obžalovaného jako svého zaměstnance u příslušných orgánů, což potvrzoval i jednatel společnosti Š. [redacted] v rámci řízení o stížnosti, kterou podal proti rozhodnutí prvního soudu o uložení pořádkové pokuty, neboť zcela evidentně se vzhledem k výše shrnutým důkazům jedná jen o účelovou snahu obžalovaného za pomoci svého přítele P. [redacted] Š. [redacted] vyvinut se z protiprávního jednání. K tomu lze ještě dodat, že soud prvního stupně tyto své závěry o neexistenci pracovního poměru obžalovaného u dané společnosti vyvodil nikoliv jen na podkladě důkazů prokazujících jednu okolnost, nýbrž na podkladě důkazů, které prokazují více hledisek svědčících o nepravdivosti tohoto tvrzení obžalovaného, ať již se jedná o potvrzení samotné společnosti, tak i sdělení ČSSZ a OSSZ, sdělení zdravotní pojišťovny, nedostatky v předložených pracovních smlouvách, způsob vyplácení mzdy, a v neposlední řadě též výpověď svědka C. [redacted], jenž je jen jeden z mnoha důkazů, které obžalovaného usvědčují. Netřeba se podrobně touto svědeckou výpovědí zabývat, zejména když nelze současně pominout to, že údaje uváděné tímto svědkem plně zapadají do zjištění vyplývajících z jiných a zcela objektivních důkazů shora konstatovaných, bylo by i nelogické předpokládat, že by se svědek po dobu několika let nikdy s obžalovaným ve společnosti nesetkal, byť lze připustit, že areál společnosti je rozlehlejší a že jsou tam uskladněny i rozměrnější předměty. Z těchto důvodů považuje odvolací soud námitky obžalovaného směřující do nevěrohodnosti výpovědi svědka C. [redacted] za nedůvodné. Lze tak shrnout, že soud prvního stupně učinil zcela správný závěr, že obhajoba obžalovaného byla spolehlivě vyvrácena provedenými důkazy a že tak bylo bez jakýchkoliv důvodných pochybností prokázáno, že obžalovaný nikdy nebyl zaměstnancem společnosti [redacted] s.r.o.. V tomto směru tak již není třeba ničeho dalšího dodávat k podrobnému a správnému odůvodnění napadeného rozsudku, neboť soud I. stupně se vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a řídil se správnými úvahami, se kterými se odvolací soud mohl plně ztotožnit.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

12. S ohledem na výše uvedené je pak také nadbytečné zabývat se definicí „vedoucí zaměstnanec“ a charakterem jeho práce, jak je to upraveno v zákoníku práce, jakož i rozsahem podnikatelské činnosti společnosti [REDAKCE] s.r.o., jak je to podrobně rozebráno v podaném odvolání. Z tohoto důvodu je pak také nutno odmítnout poukazy obžalovaného na to, že to byla společnost [REDAKCE] s.r.o., která nesplnila svou ohlašovací povinnost a další povinnosti zaměstnavatele a že toto mu nelze klást k tíži neboť – jak je i výše uvedeno - bylo prokázáno, že obžalovaný v této společnosti nikdy nepracoval, takže společnost jakožto zaměstnavatel žádnou svou povinnost nezanedbala, a pokud se nyní prostřednictvím svého jednatele snaží obžalovanému pomoci vylepšit pozici v probíhajícím trestním řízení, nemůže to znamenat, že obhajoba obžalovaného je věrohodná. Irelevantní je pak i námitka týkající se porušení zásady „in dubio pro reo“, neboť její aplikace připadá v úvahu pouze v případě, pokud má soud pochybnosti, což ovšem na nyní projednávaný případ nedopadá. V souladu s provedenými důkazy, zejména pak s platovými výměry ve spojení se sděleními Městského úřadu Čáslav, je pak i závěr soudu prvního stupně o výši škody způsobené jednáním obžalovaného, který s cílem uspět v předmětném výběrovém řízení úmyslně uvedl výběrovou komisi v omyl, když deklaroval čestným prohlášením a následně předloženými pracovními smlouvami splnění zákonné podmínky dle § 5 odstavce 1 písm. a), odstavce 2 zákona č. 312/2002 Sb., ačkoliv si byl vědom toho, že tuto podmínku nesplňuje, v důsledku čehož uspěl ve výběrovém řízení a vykonával tak funkci, pro jejíž výkon nesplňuje zákonné podmínky a za kterou pobíral mzdu. S ohledem na výši vyplacených mzdových prostředků tak byl právem uznán vinným zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku, a pokud jde o podrobné důvody použité právní kvalifikace, může i zde odvolací soud plně odkázat na správné a vyčerpávající odůvodnění napadeného rozhodnutí, k němuž není nutno již nic dalšího dodávat. Výrok o vině tak byl odvolacím soudem shledán zcela správným a zákonným.
13. Dále byl přezkoumán výrok o trestu napadeného rozsudku, a to z podnětu odvolání nejen obžalovaného, ale i státního zástupce, ovšem ani ve vztahu k němu neshledal žádné pochybení. Soud prvního stupně při úvaze o druhu trestů a jejich výměr vzal v úvahu všechny skutečnosti pro toto rozhodnutí významné a uložil tak obžalovanému trest, který nelze považovat za nepřiměřeně přísný či za nepřiměřeně mírný. Zejména s ohledem na kladná zjištění k osobě obžalovaného správně volil jako druh trestu ještě výchovný trest, a to podmíněně odložený trest odnětí svobody v kombinaci s peněžitým trestem, když současně nemohl pominout postoj obžalovaného k věci a výši škody, jak to v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně rozebírá. Výměra trestu odnětí svobody v trvání 32 měsíců, tedy nacházející se ještě při dolní hranici zákonné trestní sazby, se stanovením delší zkušební doby v trvání 4 roků, tak bezesporu dostatečně zohledňuje vše, co svědčilo ve prospěch i neprospěch obžalovaného, a proto takto uloženému trestu nelze vytknout nezákonnost či nepřiměřenost. Uložený peněžitý trest pak také zohledňuje na jedné straně zjištěné majetkové a výdělkové poměry obžalovaného i okolnosti případu, takže jeho celkovou výměru 520 000 Kč sestávající z 200denních sazeb po 2 600 Kč, nelze považovat za nepřiměřenou. Soud druhého stupně se pak také mohl ztotožnit s úvahami soudu prvního stupně, které ho vedly k neuložení státním zástupce navrhovaného trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu vedoucí funkce v orgánech veřejné a územní správy, a k odůvodnění napadeného rozsudku pak lze ještě dodat, že je nutno vzít i v úvahu, že obžalovaný bude mít po určité době ve výpisu rejstříku trestů uveden záznam o tomto odsouzení, takže i toto mu zamezí ve výkonu vedoucí funkce v orgánech veřejné a územní správy. Uložení tohoto trestu se tak i odvolacímu soudu jeví jako nadbytečné, a proto i v této části mohl zůstat napadený rozsudek nezměněn.
14. V souladu s výrokem o vině pak byl shledán i výrok o náhradě škody. Soud prvního stupně správně konstatoval, že poškozený se k trestnímu řízení připojil s nárokem na náhradu škody

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

včas, a co do částky 6 187 388 Kč svůj nárok také řádně vyčíslil. Pokud tedy v této výši zavázal obžalovaného povinností k její náhradě poškozenému dle § 228 odst. 1 trestního řádu, nelze takovému rozhodnutí z pohledu obžalovaného ničeho vytknout, neboť je v souladu se stavem věci i se zákonem. Akceptovány pak nemohly být námitky poškozeného, který se domáhal uhrazení částky 6 828 633 Kč, s níž se k trestnímu řízení připojil a prvý soud jeho nárok ponížil na částku výše uvedenou a se zbytkem ho dle § 229 odst. 2 trestního řádu odkázal na občanskoprávní řízení, což odůvodnil tím, že byt' uznává, že každým dalším měsícem, kdy obžalovaný pobírá plat a město hradí odvody na zdravotní a sociální pojištění, poškozenému způsobená škoda dále narůstá, je dle jeho názoru na místě, aby se poškozený takové částky domáhal až v občanskoprávním řízení, až tato bude (po předpokládaném ukončení pracovního poměru s obžalovaným) konstantní. Vzhledem k tomu, že ve skutkové větě ve výroku o vině je přímo uvedeno, že „..... za což mu byla neoprávněně za období od 11. 3. 2019 nejméně do 28. 2. 2025 vyplacena celková čistá mzda ve výši 4 270 609 Kč a zaměstnavateli městu Čáslav, IČO 00236021, vznikly tzv. osobní náklady představující výdaje zaměstnavatele na mzdu zaměstnance v celkové výši 6 187 388 Kč, čímž způsobil městu Čáslav, IČO 00236021, škodu ve výši nejméně 6 187 388 Kč“, je odvolací soud přesvědčen, že nemá ani zákonnou možnost poškozenému přiznat požadovaný nárok v plné výši, neboť výrok o náhradě škody musí vycházet z výroku o vině, a v daném případě by to znamenalo změnu výroku o vině, kterou ovšem odvolací soud nemůže z podnětu odvolání poškozeného učinit. Proto i do rozhodnutí o nároku poškozeného na náhradu škody odvolací soud nezasahoval.

15. Z důvodů výše rozvedených tak bylo napadené rozhodnutí ve všech jeho výrocích shledáno správným a zákonným, proto proti němu podaná odvolání byla jako nedůvodná podle § 256 trestního řádu zamítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Jen je-li zde některý z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu, lze proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Dovolání mohou podat jednak nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu a obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byt' bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje, a musí mít obsah uvedený v § 265f tr. řádu. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud.

Praha 15. ledna 2026

JUDr. Renata Humpová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová